

TISKOVÁ ZPRÁVA č. 46/26

V Lucemburku dne 24. března 2026

Rozsudek Soudního dvora ve věci C-767/23 | [Remling]¹

Vnitrostátní soud rozhodující v posledním stupni musí své odmítnutí položit předběžnou otázku Soudnímu dvoru vždy odůvodnit

I v případě, že je takový soud oprávněn zamítnout žaloby na základě stručného odůvodnění, musí v každém případě specificky a konkrétně uvést důvody, proč se uplatní některá z výjimek z povinnosti podat žádost o rozhodnutí o předběžné otázce.

V této věci měl Soudní dvůr rozhodnout o tom, zda je s unijním právem slučitelná možnost, kterou nizozemské právo dává nejvyššímu soudu, zamítnout odvolání pouze na základě stručného odůvodnění. Cílem takové právní úpravy bylo v zájmu řádného výkonu spravedlnosti zkrátit délku soudních řízení a umožnit tomuto soudu věnovat více času významným věcem. Soudní dvůr nejprve zdůraznil zásadní úlohu řízení o předběžné otázce obecně a povinnosti podat žádost o rozhodnutí o předběžné otázce konkrétně pro unijní soudní systém a poté připomněl, že nejvyšší soud má povinnost podat žádost o rozhodnutí o předběžné otázce, které se může zprostit pouze ve třech situacích: je-li vznesená otázka unijního práva irelevantní, bylo-li dotčeno ustanovení unijního práva již předmětem výkladu Soudního dvora nebo je-li tento výklad natolik zřejmý, že neponechává prostor pro žádnou rozumnou pochybnost. Má-li nejvyšší soud za to, že je dána některá z těchto tří situací, musí své odmítnutí obrátit se na Soudní dvůr odůvodnit s tím, že ve všech případech specificky a konkrétně uvede důvody, proč podle jeho názoru není důvodné obracet se na Soudní dvůr. Nejvyšší soud přitom může převzít důvody uvedené nižším soudem v daném sporu, pokud tento soud nižšího stupně vysvětlil, proč daná věc spadá pod některou ze tří výše uvedených situací.

Marocký státní příslušník, jehož manželka a děti mají bydliště v Nizozemsku a jsou nizozemskými státními příslušníky, podal v Nizozemsku žádost o povolení k pobytu platné na celém území Evropské unie. Poté, co tato žádost byla zamítnuta s odůvodněním, že již má povolení k pobytu ve Španělsku, podal žalobu k soudu v Haagu, zasedajícímu v Utrechtu (Nizozemsko). Vzhledem k tomu, že i tato žaloba byla zamítnuta, podal odvolání k nizozemské Státní radě. Ta má za to, že odpověď na otázku týkající se výkladu unijního práva vznesenou marockým občanem jasně vyplývá z judikatury Soudního dvora. Domnívá se proto, že nemá povinnost podat žádost o rozhodnutí o předběžné otázce a může rozhodnout spor s tím, že své rozhodnutí opatří stručným odůvodněním.

Tato možnost využít stručného odůvodnění je stanovena vnitrostátním zákonem o cizincích. Tento zákon odráží rovnováhu, kterou nizozemský zákonodárce zamýšlel nastolit mezi snahou zobecnit možnost podat odvolání ve všech věcech týkajících se cizineckého práva a nutností umožnit Státní radě soustředit svůj přezkum na otázky, které vyžadují odpověď v zájmu jednoty práva, vývoje práva nebo soudní ochrany obecně.

V této souvislosti se Státní rada, která si klade otázku, zda musí podrobně odůvodnit, proč se domnívá, že není povinna podat žádost o rozhodnutí o předběžné otázce, rozhodla položit Soudnímu dvoru předběžnou otázku.

Soudní dvůr ve svém rozsudku nejprve připomněl, že vnitrostátní soudy, jejichž rozhodnutí nelze napadnout opravnými prostředky, mají povinnost podat žádost o rozhodnutí o předběžné otázce, z níž však existují tři výjimky (irlevance vznesené otázky unijního práva, existence rozhodnutí Soudního dvora, které již vyložilo předmětné pravidlo unijního práva, nebo existence *acte clair*)².

S ohledem na **zásadní úlohu řízení o předběžné otázce v unijním právním řádu** proto platí, že pokud se takový soud rozhodne nepředložit Soudnímu dvoru žádost o rozhodnutí o předběžné otázce z důvodu existence jedné z těchto výjimek, **musí být jeho rozhodnutí v každém případě odůvodněno, a musí v něm proto být v závislosti na předmětných skutkových a právních okolnostech specificky a konkrétně uvedeny důvody, proč se uplatní některá z těchto tří výjimek.**

Skutečnost, že členský stát dovoluje soudu uchýlit se ke stručnému odůvodnění s cílem zajistit řádný výkon spravedlnosti tím, že bude zkrácena délka soudních řízení, na tom nic nemění. I v takové situaci je nejvyšší soud nadále povinen **specificky a konkrétně uvést důvody, proč má za to, že lze důvodně upustit od položení předběžných otázek Soudnímu dvoru.**

V tomto ohledu může nejvyšší soud převzít důvody uvedené soudem nižšího stupně v daném sporu, pokud tento soud nižšího stupně uvedl důvody, proč měl za to, že vznesená otázka unijního práva buď není relevantní, nebo že dotčené ustanovení unijního práva již bylo předmětem výkladu Soudního dvora, nebo že tento výklad je natolik zřejmý, že neoponechává prostor pro žádnou rozumnou pochybnost.

UPOZORNĚNÍ: Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce umožňuje soudům členských států, aby v rámci sporu, který projednávají, položily Soudnímu dvoru otázky týkající se výkladu práva Unie nebo platnosti aktu Unie. Soudní dvůr nerozhoduje ve sporu před vnitrostátním soudem. Vnitrostátní soud musí věc rozhodnout v souladu s rozhodnutím Soudního dvora. Toto rozhodnutí je stejně závazné pro ostatní vnitrostátní soudy, které případně budou projednávat podobný problém.

Neoficiální dokument pro potřeby sdělovacích prostředků, který nezavazuje Soudní dvůr.

[Úplné znění rozsudku, a případně jeho shrnutí](#) jsou zveřejněny na internetové stránce CURIA v den vyhlášení.

Kontaktní osoba pro tisk: Traian Moga ☎ (+352) 4303 3732.

Zůstaňte ve spojení!

¹ Název projednávané věci je fiktivní. Neodpovídá skutečnému jménu žádné ze zúčastněných stran.

² Rozsudky ze dne 6. října 1982, Cilfit, [283/81](#), a ze dne 6. října 2021, Consorzio Italian Management a Catania Multiservizi, [C 561/19](#) (viz též [tiskovou zprávu č. 175/21](#)).